

былъ ѣ Іосифъ. И въ 16-той годѣнѣ возраста своего паслъ ѣ съ Братіями Овцы. Братіе его направиха предъ нимъ нѣщо безчестно, кое Іосифъ, като дѣтѣ, полнъ невинности, весьма негодовалъ и съ разгнѣвилъ. Какво помного? дѣло това Братіи своея тако го Опечали, що ѣ намыслилъ, да Открые това Отцѣ съ намѣреніемъ, да бы съ поправили, а не Отъ злобнаго сердца и худаго разсужденія. Затò, а и того ради — понеже ѣ правилъ много радости Старомъ Отцѣ своемъ — возлюбилъ го весьма много Іаковъ, Отъ всѣхъ другихъ Сыновъ своихъ, и мѣ направи весьма красношаренъ дрѣхъ. Братіе его, примѣтивши, какъ Отецъ любви Іосифа, Отъ всѣхъ другихъ, возненавидѣха го тако, що никогда не съ щѣли Братски ни да го погледнатъ.

Вдинъ день сонѣва Іосифъ чюдесенъ сонъ, и го приповѣда Братіи своей. Послушайте, Братіе, какво самъ сонѣвалъ, рече имъ съ невиннымъ своимъ способомъ: Пристори ми съ, като да вѣржеме на нивѣ снопове; мой снопъ съ исправи, а ваши начнаха да мѣ съ кланатъ. Какво? Отговориха мѣ Братіе; да ли щешъ ты нашъ Царь, а мы твои Подданныцы да выдиме? И тако ради того сна Още помного го Омразиха и возненавидѣха. Мало послѣ това